

Meleg

Az embert általában két dolog szokta mélységesen meglepni: az egyik az, ha valamit egészen másképpen talál, mint ahogy mondják, a másik pedig az, ha valami csakugyan olyan, mint ahogy mondják. Engem ez az utóbbi sokkal jobban kihoz a sodromból.

Így voltam a meleggel is. Mindenki azt mondta, hogy Olaszországban nyáron nagyon meleg van; és csakugyan nagyon meleg volt. Eleinte azt hittem, hogy ez az én saját szerencsétlenségem; csak lassan eszméltem rá, hogy hozzátartozik a dolgok rendjéhez, és a bennszülöttek fel sem veszik. A meleg elkezdődik reggel nyolckor, és tart másnap reggel négyig. Reggel négy és nyolc közt van néhány elviselhető hőmérsékletű óra, de a beosztás nem egészen szerencsés.

Nemcsak akkor van melegem, ha járok. Néha ülök és hirtelen elönt a melegség, nyugodtan, szerenitással, elkerülhetetlenül. Az az érzésem, hogy saját levemben főznek. Nem jó.

Vittoriale

Itt lakik, Gardonében, a Vittoriale-kastélyban, az egyik nemzeti büszkeség, D'Annunzio. Megnéztem a Vittorialét. Szegény D'Annunzio! Ennyire elavult volna már az akkori ízlés? Vagy igazuk van a fiatal olaszoknak, akik D'Annunzióban szörnyű iróniával a nyers, erőteljes olasz parasztot tisztelik, és finomkodásában, „ízlésében” csak a parvenü sznobizmusát látják, mint az angolok a Wilde dekadenciájában?

Caldo

In genere sono due le cose che sorprendono profondamente la gente: una è quando qualcosa è completamente diversa da come dicono, l'altra invece è quando qualcosa è esattamente come dicono. Quest'ultima mi fa particolarmente uscire dai gangheri.

Era così anche con il caldo. Tutti dicevano che in Italia d'estate fa molto caldo; ed infatti faceva caldissimo. All'inizio pensavo fosse la mia solita sfortuna; poi mi resi conto che faceva parte dell'ordine delle cose e che chi ci era nato neanche ci faceva caso. Il caldo inizia alle otto del mattino e dura fino alle quattro di mattina del giorno dopo. Al mattino, tra le quattro e le otto, ci sono alcune ore dalla temperatura tollerabile, ma la loro distribuzione non è esattamente delle migliori.

Non ho caldo solo quando cammino. A volte sono seduto e all'improvviso vengo travolto da un calore calmo, sereno, inesorabile. Mi sento come se fossi a mollo nel mio stesso brodo. Non è bello.

Trad. di Giulia Cicerone

Vittoriale

Qui, a Gardone, nella residenza monumentale del Vittoriale, vive D'Annunzio, orgoglio nazionale. Ci sono andato al Vittoriale. Povero D'Annunzio! È già adesso così obsoleto il gusto di quell'epoca? O hanno forse ragione i giovani italiani, che con terribile ironia rispettano D'Annunzio in quanto incarna la figura del bifolco italiano crudo e vigoroso e, nella sua raffinatezza, nel suo "gusto", vedono solo lo snobismo del parvenu, come fanno gli inglesi nel decadentismo di Wilde?

Trad. di Giulia Cicerone